

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και τέταρτον αριθμούμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἑννεήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἐτῆμ-Πασσά γιὰ δῶρο σὰς χαρίζω διαλεκτό.

Δέκα τοῦ μνήδης Γεννήδης,
μὰς ἀργάζουσι τὸ τομάρη.

Ἐξακόσα σὺν ἑννεία
και πολλά συμπόδια νέα.

Πρῶτα πρῶτα γιὰ τὰ Φῶτα.

Πολέμους κελαιδῶντας μὲ γλώσσα σὰν ροδάνη
βαπτίζω μὲ τὰ Φῶτα σὲ δόξης Ἰορδάνη
τῆς μούρλας τὴν μητέρα, ποὺ σφίγγει τὸ σπαθί,
ἀλλ' ὅμως σ'τὴν κορφή τῆς τὴν τιμημένην κι' ἄγρα
κανένα πνεῦμα τώρα δὲν πάει νὰ σταθῇ
μήτε σὰν περιστέρι, μήτε σὰν κουκουβάγια.

Φασουλῆς και Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.— Ἐίδες ποτὶ, βρὶ Περικλῆ, Καλικαντζάρου μούρη;
Π.— Ποτὶ δὲν εἶδα, Φασουλῆ...
Φ.— Φτοῦ σου ξυλοκαμπούρη.
Σέρεις οἱ Καλικαντζάροι πῶς εἶναι και τί κάνουν,
τι τρώνει και τί πίνουν;
Π.— Δὲν ξέρω...
Φ.— Ποῦ νὰ ξεραθῆς... ἄκου λοιπὸν νὰ μάθῃς
και πρόσγει τους, Περικλῆ, μὴ συφορέλια πάθῃς.
Οἱ Καλικαντζάροι λοιπὸν εἶν' εὐθυμα δαιμόνια
κι' ὡς εἶδος τι τελῶνια,
κι' ἔχουν ἀνθρώπου μούρη
και πόδια σὰν γαϊδούρι
και πότα σὰν τραγί,
ἔχουν κι' οὐρά σ'τὰ νῶτα
και φεύγουν μὲ τὰ Φῶτα
και χάνονται σ'τὴ γῆ.

Μὲς σ'τῆς σπηλιάς τῆς μαύραις
χορταίνουσι μὲ σαύραις,
μὲ φίδια κι' ἔρπεντα,
μὲ σὰν ἰδῶν φαγγάρι
δλ' οἱ Καλικαντζάροι
χορεύουσι δυνατά.

Μόνος και μὲ Νεράιδες
χορεύουσι δίχως γκαϊδες
σ'τὸ φῶς τὸ λαμπερὸ,
μὰ πειτεινὸς σὰν κρέζη
καθίνας των τρομάζει
κι' ἀρίνει τὸν χορὸ.

Ἦσυχος στιγμή δὲν μένουσι
και σ'τους μύλους μέσα μπαίνουσι,
και μὲ πνεῦμα και μὲ νοῦ
τραμπουκίρη Σατανᾶ
περγελούσι τὸν μωλωνᾶ,
περγελούσι τὴν μωλωνῶ.

Και γυρίζουσι και γυρίζουσι
κι' ὀλοένα μαγαρίζουσι
δ, τι βροῦν μὲς σ'τὸ σωρὸ,
κὲν ἄλιτρο, κὲν σακί,
κάνωντας ἰδῶ κι' ἔκει
τὸ φιλό τους τὸ νερό.

Και σ'τὰ σπήτια μας μ' ἀντάρα
μπαίνουσι μὲς ἀπ' τὰ φαγγάρα
και χαλῶνσι νουκουρεῖα,
μὰ σὰν σκούζουσι πειτεινοὶ
σὰν Ἐπιτελεῖς τρανοὶ
φαίγουσι ἀπ' τὴν κλειδαριά.

Π. — Όμως γιατί τὰ λῆς αὐτὰ ;
 Φ. — Γιὰ τὴν κακὴ σου μίερα,
 Καλικαντζάροι γύρω μας κι' ἰδῶθε κι' ἑκαί πέρα,
 Καλικαντζάροι 'στῆς Αὐλαῖς,
 Καλικαντζάροι 'στῆς Βουλαῖς,
 Καλικαντζάροι 'στοὺς Στρατοὺς, 'στοὺς Στόλους, ὅπου στρίψης,
 Καλικαντζάροι ἀπανταῖς χωρὶς νὰ τοὺς γυρίσης.
 Κι' ἂν ἀνθρῶνται μὰς φαίνονται χωρὶς τραγοποδάρη
 κι' οὐραῖς 'στὰ πσιναῖ,
 ἢν τούτοις ἔναι, Περικλῆ, σωστοὶ Καλικαντζάροι
 μὲ μούτρ' ἀνθρῶνικά.

"Ἐφραν τόσο ξαφνικὸ
 'στὸν μύλο μας τὸν Ἐθνικὸ,
 πᾶνε καὶ πέτρας καὶ φτερά
 τοῦ μύλου τοῦ καμαρωτοῦ,
 κι' ὄ, τι κι' ἂν ἔβηκαν μίση' αὐτοῦ
 τὸ μαγαρίσαν μὲ χαρὰ,
 καὶ δὲν ἄλλοι σήμερα τῆς θεῖας μας τῆς Κουδύλων
 ὃ προκομμένος μύλος.

Καλικαντζάρος διαβαίνει, Καλικαντζάρος περνᾷ,
 γέρος ἔναι, Περικλίτο, μὰ ποτὶ του δὲν γερᾷ,
 κι' ἑκαί μίσα πού κονεῖται μουστερῆδες μπαينوβαίνου,ν
 κι' ἀπ' ὀπισθ' του πηγαίνου
 ἔλλα Καλικαντζάρηκι
 σὰν τὰ λαίμαργα κοράκι.

'Μπρὸς 'στὸ γέρο τρέμου ὄλοι καὶ τοὺς πᾶσι ριπιτὶ,
 ὄλους τούτους τοὺς πατεῖ,
 κι' ἔχει πόσα καὶ καμάρη,
 γλώσσα γιὰ τοὺς τορνιδοῦρους,
 σικίη σὰν κοντυλοφόρους,
 καὶ φαλάκρα σὰν φανάρι,
 πού τὴν βλέπεισ καὶ φωνάζεις ἀφίγγε μου νὰ περπατῶ,
 νὰ πηγαίνω 'στὸ Σχολεῖό μου νὰ μαθαίνω τὸ καὶ τό.»

Κύττα δεύτερον ἀκόμα
 καὶ τοῦ πρώτου συγγενῆ...
 λῆς Νεράϊδες ἀπ' τὸ στόμα
 πῶς τοῦ πῆραν τὴν φωνή.
 Τοῦ μιλῆς κι' ἑκαίνοσ χάσκει,
 κι' οὔτε φάσκει κι' ἀποφάσκει.

Κύτταξε τρίτον, τέταρτον καὶ πέμπτον, Περικλίτο,
 αὐτὸς κοντός, αὐτὸς μακρός, φωνὴ σὰν κλαρινέτο,
 κι' ὃ πρώτος Καλικαντζάρος, ὃ γέρο-κοτσονάκος,
 σειστός καὶ λουλουδάτος,
 'στου μύλου τὰ χαλάσματα σαλαῖρη καὶ πηδᾷ
 καὶ τίτοια τραγοῦδα :

«Μαμὰ τοιτοῖ λουκάνικο,
 μαγαίρη μαυρομάνικο,
 κομμάτι Ξηροτήγαν νὰ φᾶω καὶ νὰ φύγω,
 καὶ πρώτος καὶ καλλίτερος Ξανέρηχοι σὲ ἴλιγο.»

Κύττα τρικοῦθερτο χορῶ,
 κύττα κορμάκι λιγερῶ,
 μὰ γύρω του χοροπηδοῖν μὲ λιμασμένο μάτι
 καὶ Παπκροῖλιδης μικροί, πού λέν τὸ ναὶ καὶ τόχι,
 καὶ γιὰ νὰ γίνου' Ἰπουργοί 'μποροῦν μὲς 'στὸ Παλάτι
 σὰν Καλικαντζάροι νὰ μπουῖν ἀπὸ τὴν Καπνοδόχη.

Π. — Πᾶρε τὴν ἀγκιστοῦρα σου γιὰ νὰ τοὺς ἔξορκίσης.
 καὶ νὰ τοὺς ἔξουμπήσῃς.

Φ. — Πᾶρνω τὴν ἀγκιστοῦρα μου καὶ τρίγω 'μπρὸς καὶ 'πίσω
 γιὰ νὰ τοὺς ἔξορκίσω.

Φτοῦ σας, βρὶ Καλικαντζάροι, πού νᾶθε ἔξορκισμένοι,
 πρὶν τὸ ψωρο-Ρωμάλικο γῆ Μαδιὰμ νὰ γίνη.

Π. — Φτοῦ σας, βρὶ Καλικαντζάροι... κι' ἐγὼ τοὺς ἔξορκίζω,
 καὶ μὲ τὴν ἀγκιστοῦρα καὶ τὰ μούτρα του δὲν ραντίζω,
 μὰ κύτταξέ τους, Φασουλῆ,
 χοροπηδοῦνε πρὸ πολὺ
 μὲ τόσα ξεφωνήματα, μὲ μάτια λιμασμένα,
 κι' ἔξορκισμοὶ κι' ἀγιάσματα πηγαίνου 'στὰ χαμίνα.

Φ. — Θαρρῶ κανεῖς τὰ ζόρκια του μὲ τούτους πῶς; τὰ χᾶνει,
 ὀρθολογὸς δὲν τοὺς πᾶνει,
 τὰ Φῶτα πᾶνε κι' ἔργονται κι' ἑκαίνοσ τὸν χαβὰ των,
 'στῆς ἀγκιστοῦραις ἀροβο δὲν κλίνου τὸ γκαβὰ των,
 κι' ὄσο κι' ἂν θέλῃς ἔξορκίξε κι' ὄσο κι' ἂν θέλῃς ραῖνε,
 βρὶ Περικλῆ καμμένε.

Φωνάζου ἀσπροὶ πατανοί,
 κανένας των δὲν τὸ κονεῖ,
 φωνάζου καὶ μαῦροι,
 κι' αὐτοὶ χοροῦνε γαῦροι.

Σοῦ στίλλου τὸν Εἰσπράκτορα
 χαμίνα καλοκαίρη,
 κι' αὐτοὶ 'μπροστὰ 'στ' Ἀνάκτορα
 χοροῦνε χεῖρ χεῖρ,
 πότε κοκκινικοῦρηδες, πότε ριπουμπλικάνοι,
 καὶ μὲ Κορῶν ἀπὸ ἤψηλὰ δὲν ξέρει τί νὰ κάνη.

'Στὸν μύλο τὸν Ρωμάλικο πᾶω κι' ἐγὼ ν' ἄλίσω
 καὶ νὰ σὲ προκαλίσω.

'Ἐβρίσω τὸν μύλο σφαλιστὸ καὶ τὰ κλειδιὰ παρμένια
 καὶ τὰ πορτοπαράθυρα τοῦ μύλου σφαλισμένα.
 Δίνω τῆς πόρτας μὲ κλωστὰ καὶ μπαίνω... τί νὰ 'δῶ ;
 βρώμας καὶ λίραις ἀπ' ἑκαί, μαγαρίσαις ἰδῶ.
 Κτυπῶ μὲ τῆς μολόπετρας τὸ ξεροκέφαλό μου
 καὶ βάζω 'στὰ ρουθούνια μου τὸ μισομέντυλό μου,
 καὶ ξεφωνίζω «φτοῦ καὶ φτοῦ,
 παλγο-Καλικαντζάροι,
 πού βλάτας καὶ μίση' αὐτοῦ
 βερμικο ποδάρη,
 κι' ὃ μύλος, πού παραλίθε γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς πρὸ χρέων
 πόθους χρυσούς, ὄνειρατα, καὶ τρόπαια προγόνων,
 μαγαρίσμένους ἔκλεισε κι' ἔκανε φαλιμένο,
 κι' ἄρατα πύλας, ἄρχοντες, νάθῃ τὸ Παρλαμίντο.
 Καὶ τώρα δός μου, Περικλῆ, τὸ τακτικὸ τὸ ξύλο.
 Π. — Ἀλήθεια, δὲν τῆς ἐφαγες 'στὸ παρασμένο φύλλο.

'Στοὺς ξένους Ἐλεγκτὰς μὲ πατινάδα,
 πού τῶστρησαν αὐτὴν τὴν ἔβδομάδα.

Φεύγεις, συντροφιά χρυσῆ,
 κατευόδιο σου καλὸ...
 μὲ τὰ σκίερα σου καὶ οὐ
 δὲν μὰς ἀφῆρες μαλαῶ.